

R. B. M a n

Liefde buiten de lijntjes

Drie mensen hadden in de platenwinkel van Koos Dijvest gewerkt. Maar nu betaalde niemand nog voor geperste muziek. Dus had Koos zijn personeel ontslagen en zich omringd met teddyberen, ballonnen en feestartikelen. Maar de tekenfilm waarin hij werkte, trok geen groot publiek, want van achter een opgeblazen piraat keek hij zijn klanten grimmig tegemoet.

Marcel vond Koos wel aardig. Hij deed er al zijn feestaankopen. Zo kwam hij te weten dat Koos regelmatig naar Cuba reisde, waar hij drie vriendinnen had.

'Prostituees?' vroeg Marcel.

'Elke relatie gaat gepaard met financiële transacties,' antwoordde Koos. 'Of met welk geld denk je dat een huisvrouw naar de kapper gaat? Maar ik betaal ze niet per uur. En als je me niet gelooft, moet je maar eens meekomen. Want in Cuba heb je nog echte vrouwen.' Koos reisde met twee koffers. Zijn grootste koffer was gevuld met cadeaus voor zijn *novias*. In Havana haalde hij er een paar schoenen uit en wat nepjuwelen. De rest gaf hij in bewaring bij een vriend, die hij 20 CUC toestopte, want, zo zei Koos in de huurwagen richting vriendin nummer één: 'In Cuba is alleen de staatspropaganda gratis.'

Koos hield zijn amoureuze uitgaven nauwgezet bij in een schriftje. Omdat Lumé zwanger was, kreeg ze een extra toelage.

Lumé begroette Koos met gezeur over alle aankopen die moesten gebeuren voordat ze kon bevallen. Haar beklag werd beloond met een bezoek aan de babywinkel waar ze honderd uitwasbare wikkeldoeken kocht.

'Daarmee kan ze de hele straat verschonen,' zei Marcel.

'Precies,' zei Koos. 'Ze verkoopt de helft. Dan moet ze niet om extra geld zeuren, handig toch?'

's Avonds gingen ze met Lumés nichtje Gleicy naar *Le Parisien* in het centrum van Havana. Marcel bewonderde Gleicys bronzen huid die de gouden glitters van haar goedkope T-shirt weerspiegelde omdat ze nog geen buitenlander had die mooiere kleren kocht. In het restaurant zaten oude mannen met hun *Jineteras*, wat volgens Koos *Jockeys* betekende, omdat ze toeristen bereiden voor financieel gewin.

Zoals een reizend koppel het normaal vindt om na het

diner terug te keren naar het hotel, liep Gleicy met 'Marcel mee. Het zakwoordenboekje op Marcells nachttafeltje inspireerde haar tot een paar Nederlandse woorden. Hij lachte.

'Mijn Nederlands zal nooit zo goed worden als jouw Spaans,' verontschuldigde ze zich.

'Dat moet ook niet,' antwoordde Marcel. 'Nederlands is kil en Brussel is koud. Hier is het veel beter.'

Gleicy wilde graag sneeuwvlokjes zien. Maar Marcel wilde niet praten over het weer en kuste haar.

Vijf nachten rijpte Marcel in Gleicys schede. De zesde ochtend haalde Koos zijn schriftje boven om de minimale kostprijs van een Cubaanse vrouw voor te rekenen.

'Daar ben ik nog niet aan toe,' zei Marcel.

'Een man moet zijn verantwoordelijkheid nemen,' antwoordde Koos.

'Ik wist niet dat we al in die fase zaten.'

'Een man zit altijd in die fase,' wist Koos, 'Maar als je haar niet wil, vertrekken we naar Trinidad.'

Voordat Koos zijn Trinidadiaanse vriendin bezocht, wou hij een avondje gaan stappen. Hij onderhandelde stevig met de fietstaxi die hen naar Ayala bracht. De helling naar de disco was bijzonder steil. Beschaamd overhandigde Marcel het karige loon aan de uitgeputte fietschauffeur op een kiezel-terrein waar mooie meisjes uit autotaxi's stapten, naaldhakken in de hand.

Om tien uur ging het hek open en daalde het enthousiaste publiek af naar de discogrot, langs een in steen uitgehouwen trap. Aan de ingang trokken de meisjes hun hakken als spinnenpootjes onder hun voeten. De sportslofjes verdwenen in een honinggraat aan de muur.

In de club ontmoetten ze een Fransman die ook Marcel heette en een Duitser, Gunter. Ze spraken over de Cubaanse meisjes die zoet waren als suikerriet, maar niet langer in Cubaanse aarde wilden groeien.

'Van mij krijgen ze alleen tijdelijke affectie,' zei Marcel.

'Daarom begeren ze me meer dan die in beloften gehulde mannen.'

'Veel succes daarmee,' lachte Koos.

Marcel ging een drankje halen. Boven de mahoniehouten toog zweefden vijf vingers die te bleek leken voor de

'Je moet de zegen van mijn moeder vragen,' lachte ze, 'anders kunnen we niet in hetzelfde bed slapen.'

Cubaanse zon. Ze kromden zich strak rond een Mojito. Het condenserende vocht droop erover, alsof ze het drankje deden zweten. Marcells ogen knikkerden tegen die van het meisje aan. Hij keerde even terug naar zijn Europese vrienden om wat extra moed uit zijn Cuba Libre te distilleren. Toen stapte hij op haar af. Suleika was een kunstenares die geen gevoel had voor ritme. Na wat gestuntel op de dansvloer namen ze een tafeltje. Daarna gingen ze naar een café aan de Plaza Mayor waar een paar schilderijen van haar omhoog hingen. Marcel was verward over de kwaliteit van haar werk, maar prees het met zoveel overtuiging dat ze hem kuste.

'Zullen we naar mijn huis gaan?' vroeg Marcel terwijl hun vingers elkaar verkenden. Suleika's hoofd verliet Marcells nek: 'Heb jij een huis in Cuba?'

'Ik niet. Mijn vriend, Koos.'

'Die oudere man,' wist Suleika, 'maar ik ken je amper.' Marcel zei dat de oude Grieken geen woord hadden voor de romantische liefde: 'Eros of begeerte is veel oprechter dan een voorwaardelijke relatie.'

'Kan best zijn,' antwoordde Suleika, 'maar mijn lijf moet je verdienen.'

'Tijd is het enige wat ik niet heb. Zondag is mijn vlucht en maandag moet ik terug aan het werk.'

'Zo is het leven,' zei Suleika en ze trok haar vingernagels als platenspelernaalden over de groeven van zijn hoofdhaar. Marcel kuste haar nog één keer om niet onbeleefd te zijn en zei: 'Het is al laat. Ik ga maar eens.'

'Kan je me afzetten met de taxi? Ik loop niet graag alleen over straat.'

Met tegenzin betaalde Marcel voor een extra ritje.

'Wil je mijn nieuwste schilderij zien,' vroeg Suleika op het einde van de rit.

'Ik vind hier geen taxi meer,' antwoordde Marcel.

'Deze komt wel terug. Nietwaar, mijnheer?'

De chauffeur lachte alsof hij dronken was en beloofde over één uur terug te komen.

In een armzalig atelier stond een dozijn schilderijen.

Het nieuwste schilderij was een zelfportret van Suleika.

Marcel herkende haar volle, bleke huid en volumineuze

'Ik zou het kopen,' zei Marcel, 'maar het is moeilijk om met zo een groot ding te reizen.'

'Geen probleem,' antwoordde Suleika. Ze zette een muzikje op, ging op zijn schoot zitten en opende een lade waar ze schaar en condoom uithaalde. Marcel hield zijn adem in terwijl het scherpe ijzer door de verpakking beet, net langs het fragiele rubber. Ze pakte zijn lid in en raspte haar naakte vel tegen het zijne. Tussen starende schilderijen neukte Marcel de naakte Maya van Goya. Na het orgasme plukte ze het condoom van zijn penis en raapte ze de verpakking van de grond. Ze knoopte alles bijeen en vroeg: 'Kan je dat meenemen?'

Marcel gaf haar een afscheidsoen en ging langs de betonrotte trap naar beneden. In een weggrijdende taxi stak hij zijn hand door het weggedraaide passagiersraampje. Hij moest niet omkijken om te weten dat ze hem nastaarde.

Het was negen uur toen Suleika door de glazen schuifdeur het busstation van Trinidad binnenstapte. Marcel legde het boek van Marquez aan de kant, dat hem tussen Brussel en Trinidad gezelschap had gehouden. Hij wilde haar kussen, maar wist zijn lippen niet tussen haar woorden te wringen. Ze had het over haar zwangerschap, de bemoeienissen van haar moeder en een uitstapje naar Santiago.

Ze namen een lokale bus en wandelden over stoffige straten naar Suleika's woonst. Een groepje onverzorgde Cubanen maakte zich druk dat de gringo's met hun vrouwen gingen lopen. Marcel negeerde hen en vroeg aan Suleika; 'Moet jij niet stoppen met roken?'

'Waarom?'

'Je bent toch zwanger?'

'Dat is waar,' zei ze, alsof ze van de winkel terugkwam en de melk vergeten was.

Suleika nam haar sleutel en opende de voordeur van het huis dat meer op een ruwbouw leek.

'Je moet de zegen van mijn moeder vragen,' lachte ze, 'anders kunnen we niet in hetzelfde bed slapen.'

De eerste die hen begroette, was een hond. Suleika zorgde voor straathonden en had aan Marcel laten weten dat ze er pas één in huis had gehaald. Marcel streelde het dier even over de rug en ging zijn handen wassen. Toen hij uit de badkamer kwam, stond zijn toekomstige

schoonmoeder hem op te wachten.
'Marcelito,' lachte ze, terwijl ze naar zijn wang reikte.
Marcel deinsde een stap achteruit.
'Je bent toch niet bang van een oud vrouwtje?' Ze greep naar het eerste wat ze te pakken kreeg: zijn oor.
Suleika had de door Marcel meegebrachte babykieren uitgepakt en over de kamer verspreid.
'Tijd voor een sigaretje,' zei ze.
'Hoezo?' vroeg Marcel.
'Binnen mag er niet gerookt worden,' antwoordde moeder in haar plaats, 'dat is toch evident.'
In de hoek van de binnenplaats stond een kooi. Suleika's moeder opende het deurtje en haalde een piepkuiken onder de moederkloek vandaan. Ze legde het op haar linkerhand en streelde het met haar rechter.
'Ik heb ooit een eend aan de leiband leren lopen,' zei Marcel. 'We wandelden samen naar de gracht.'
Moeder en dochter keken hem vol ongeloof aan.
'Dat is niet gemakkelijk,' ging hij verder. 'in het begin denkt zo'n beest dat het in gevaar is. Dan hangt het zich bijna op. Maar als je volhoudt, begrijpt de eend dat die koord zwemmen betekent en loopt ze braafjes mee.'
Marcel verwachtte algemene hilariteit, maar Suleika en haar moeder vonden het een zielig verhaal.

Ze gingen naar een straatstalletje om een lokale delicatessen te eten. Gemalen vlees, gefrituurd in een zakje van deeg. Uit beleefdheid at Marcel de helft op. Daarna deden ze een kleine wandeling die eindigde voor Koos' huis.
'Zolang je de zege van mijn moeder niet hebt gevraagd, moet je hier slapen,' zei Suleika.
'Ik heb geen sleutel.'
'Ik wel. Koos heeft hem aan mij gegeven omdat ik een nieuw atelier zocht.'
Suleika legde de sleutel in Marcells hand, gaf hem een kus op de mond en vertrok.

De volgende ochtend zette Marcel zich met een stoel op straat tot Suleika zich aandiende. Ze vroeg wat Marcel van haar nieuw atelier vond.
'Vuil,' lachte Marcel.
'Koos had me gevraagd om het netjes te houden,' lachte ze, 'maar wat kan ik doen, ik ben een bohemien.'
Ze ging naar binnen en wierp zich in de stoffige zetel. Marcel volgde.
'Ik dacht dat je Koos maar even had gezien?' vroeg Marcel. 'Voor de spullen die ik aan hem had meegegeven.'
'Oh nee. Hij is meer dan een week gebleven. We zijn een paar keer gaan eten, een dagje naar het strand geweest...'
Suleika nam haar rookgerei van het salontafeltje, verspreidde de tabak over het rolblaadje, rolde alles samen tot een strak geheel en likte de kleefkant dicht.

Er gingen allerlei beelden door Marcells hoofd.
'Voor ik jou leerde kennen,' loog hij, 'was ik bijna getrouwd.'
'Ben je getrouwd?' Suleika slikte de rook in als een betrapte puber.
'Nee, Marie is omgekomen in een auto-ongeval.'
'Wanneer?'
'Bijna twee jaar geleden.'
Suleika duwde haar sigaret uit en veegde Marcells haar als dorre bladeren van zijn voorhoofd.
'Dat moet zwaar zijn geweest.' Ze veerde recht. 'Vandaag gaan we jou gelukkig maken. Wat wil je doen?'
'We kunnen naar La Boca gaan.'
'Een romantische uitstap,' lachte ze, 'ik dacht dat je het nooit zou vragen.'
Op een stukje strand dat was opgesmukt met speeltuigen zette Suleika zich op een schommel. Marcel naast haar.
'Op welk dier lijkt jij het meest?' vroeg hij.
'Op een vlinder.'
'Waarom?'
'Omdat ik van gedaante verander en als je me wil pakken, vlieg ik weg.'
Suleika draaide haar schommel, zette haar voet tegen zijn dij en duwde zich af.
'Daar ga ik dan,' zei ze.
Haar voet schoot van zijn been. Ze smakte tegen hem. Hun lippen mengden als in een kinderboek, buiten de lijntjes van hun gezicht.
's Avonds dronk Marcel met Suleika en haar moeder blikjes Cristal op Plaza de Santa Ana. Marcel protesteerde elke keer als de vrouwen bier gingen halen, maar ze waren ervan overtuigd dat het ongevaarlijk was voor de foetus.
Suleika's moeder beklagde zich over wijlen haar echtgenoot, die Lady Diana om haar liefdadigheid bewonderde. Maar naar zijn eigen familie keek hij niet om. De inhoudsloze gesprekken, die door de dames werden opgesmukt met een overaanbod aan details, vermoeiden Marcel. Hij geeuwde.
'Ben je moe?' vroeg Suleika.
Marcel knikte.
'Moet je dan niets aan mijn moeder vragen?'
Suleika's gezicht bloesemde, haar moeder glunderde.
'Of ik bij jou mag blijven slapen,' fluisterde Suleika.
'Als... Ik bedoel, als u het goed vindt... mevrouw, zou ik deze nacht met uw dochter willen doorbrengen.'
'Oh, hij is zo schattig,' Suleika's moeder kneep hem in zijn wang. 'Natuurlijk mag dat.'
Weggezakt in Koos' zetel stak Suleika een sigaret op.
'Heb je vandaag nog niet genoeg gerookt?' vroeg Marcel.
Suleika zette de muziek luider. De tonen en ritmes vulden het huis als een dikke mist. Misschien moest Marcel haar

***'De volgende dag gingen ze naar een waterval. Marcel probeerde Suleika de schoolslag aan te leren.
'Vond je het leuk?' vroeg hij 's avonds op het terras van de pizzeria.
'Ik vind alles leuk,' zei Suleika, 'zolang het maar met jou is.'***

kussen, dan werd alles weer zoals op de schommels. Hij schoof wat dichterbij, drukte zijn lippen op de hare en draaide een Frans cirkeltje in haar mond. Suleika's tong lag als een roerloze rog op de bodem van haar mond.

'Ik ga slapen,' zei Marcel.

'Jij begrijpt toch niets van vrouwen!'

Ze stond recht, pakte zijn hand en sleurde hem mee naar Koos' bed, waar ze zich rond hem kromde. De complexiteit van hun samenzijn verdween, alsof het universum aan dimensie verloor. Hun lichamen en de vergeelde lakens werden samengeperst tot een gravure waarop ze elkaars verf uitwreven.

De volgende dag gingen ze naar een waterval. Marcel probeerde Suleika de schoolslag aan te leren.

'Vond je het leuk?' vroeg hij 's avonds op het terras van de pizzeria.

'Ik vind alles leuk,' zei Suleika, 'zolang het maar met jou is.'

Ze wou zijn hand vastgrijpen. Maar het schermpje van haar mobiele telefoon lichtte op. Het was Koos.

'Oye mi amor. Je komt morgen naar Trinidad, wat fijn!'

Marcel ging met zijn lepeltje door het dessertkommetje.

Dat soort van troetelwoorden waren heel gebruikelijk in Cuba.

'Hmm... ja... oh, niet zoveel...'

Ze lachte.

'Wat? Je wil hem spreken?'

Ze stak haar telefoon naar Marcells gezicht.

'Dag Marcel,' zei Koos. 'Zorg je een beetje voor ons meisje?'

'Ik wist niet dat jij ook naar Trinidad kwam?'

'Gezellig toch?'

Marcel luisterde naar een banaal Koos-reisverhaal over koffers en douane. Daarna overhandigde hij de telefoon terug aan Suleika die het gesprek afrondde met een smakkende kus.

'Na de bevalling gaat hij een brommer voor mij kopen,' zei ze.

'Hoezo?' vroeg Marcel.

'Je hebt zo van die brommers,' Suleika maakte een gebaar met haar handen, 'het lijken wel insecten.'

'Hoezo,' herhaalde Marcel, 'Koos gaat een brommer voor jou kopen?'

'Ik weet niet hoe ze heten. Maar ik kan het tekenen. Heb je een pen?'

'Ik wil niets van Koos,' zei Marcel. Het oude koppel naast hem keek op van de pasta die ze rond hun vorken draaiden. 'Egoïst,' antwoordde Suleika. 'Dat is een cadeau van Koos voor mij.'

'En heb ik daar iets aan te zeggen?' Marcel wees naar de sigaret die Suleika opstak. 'Of is dat kind ook van Koos?'

'Koos! Koos! Koos!' Ze duwde haar sigaret in het laatste stuk frutti di mare, stond op en stoomde weg.

Marcel keerde terug naar Koos' woning, waar hij de volgende ochtend wachtte tot tien uur, maar Suleika kwam niet. Hij pakte zijn spullen en ging naar het busstation.

Terwijl hij van zijn koffie dronk, liet hij het nummer van Suleika regelmatig op het schermpje van zijn mobiele telefoon verschijnen. Uiteindelijk belde hij.

'Waar ben je?' vroeg Suleika.

'In het busstation.'

'Wat doe je daar?'

'Ik ga naar huis.'

'Hoezo?'

'Ik denk niet dat ik hier klaar voor ben.' Hij wist dat het geen zin had om Suleika te beschuldigen. 'Ik moet de hele tijd aan Marie denken.'

'Maar dat is jouw schuld niet.'

'Toch wel.'

'Wacht. Ik kom naar je toe.'

'Nee, ik vertrek.'

'Daar beslis jij niet alleen over. Ik ben al onderweg.'

De laatste passagier stapte in. Op het schermpje van de Viazulbus stond Santa Clara. Terwijl de buschauffeur het bagageluik sloot, zette Marcel zich op een betonnen bankje.

Er naderde een auto. Suleika in de passagierszetel, Koos achter het stuur. Waarom was hij niet opgestapt...

Marcel gooidde zijn halfvolle koffiebeker naar een hond die aan een vuilzak snuffelde. Het beest sprong op en rende de straat over. Koos bleef kalm, maar Suleika trok aan het stuur. De auto reed in de berm en smakte met dat typische geluid van kreukelend metaal en brekend glas tegen een betonnen keermuur aan.

Suleika brak door de voorruit. Even vloog ze. Toen kleurde ze rood buiten de lijntjes van haar gezicht. ■